

Arrest

nr. 301 621 van 15 februari 2024

in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juli 2023.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond megedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart een Palestijn afkomstig uit Gaza te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 14 april 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. In de bestreden beslissing wordt terdege overwogen dat verzoekende partij geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in haar hoofde heeft kunnen vaststellen.

Hoewel verzoekende partij bij DVZ aangegeven had nood te hebben aan een medische behandeling en psychologische begeleiding (zie bijkomende vragen M-status Griekenland), maakt zij hiervan later bij DVZ (zie vragenlijst "bijzondere procedurele noden" in het administratief dossier), noch bij het CGVS melding. Bovendien heeft zij op geen enkel moment aangegeven dat zij niet in staat was deel te nemen aan de procedure of verklaringen af te leggen als gevolg van haar voorgehouden psychologische toestand. In overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, werd verzoekende partij de mogelijkheid geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit haar eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Zij antwoordde tweemaal bevestigend op de vraag of zij zich goed genoeg voelde om het persoonlijk onderhoud te kunnen laten doorgaan (notities persoonlijk onderhoud, p. 2) en tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud deden zich evenmin problemen voor waaruit zou blijken dat verzoekende partij moeilijkheden had om de vragen te begrijpen en te beantwoorden. Pas op het einde van het persoonlijk onderhoud stelde haar advocaat plotseling dat er mogelijks sprake is van psychologische problemen (notities persoonlijk onderhoud, p. 18). Er wordt gevraagd om hen tijd te geven om een afspraak bij de psycholoog vast te leggen, maar tot op heden wijst niets erop dat deze afspraak in tussentijd gemaakt werd. Zij herhaalt enkel in het verzoekschrift dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft doordat zij aangevallen werd en hierdoor getraumatiseerd is, maar staaft dit op geen enkele wijze. Verzoekende partij laat bovendien na in concreto aan te tonen waar of op welke wijze haar psychologische problemen het beantwoorden van de vragen op het CGVS zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Er is dan ook geen indicatie dat het gehoor anders zou zijn verlopen indien zij op een andere manier zou zijn gehoord.

Gelet op voorgaande, toont verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat haar rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

3. Voor zover verzoekende partij in het verzoekschrift wil laten uitschijnen dat zij niet langer over internationale bescherming zou beschikken in Griekenland, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij op 10 december 2021 internationale bescherming toegekend werd (EURODAC hit, 23 augustus 2022, map 7). Uit de verklaringen van verzoekende partij zelf blijkt dat zij na deze bescherming een verblijfsvergunning toegekend kreeg die geldig was voor 3 jaar (notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Hieruit kan afgeleid worden dat het om de vluchtelingenstatus gaat. Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoekende partij deze beschermingsstatus niet meer zou genieten.

4. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is

met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

5. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. De Raad merkt echter op dat verzoekende partij in het verzoekschrift veelvuldig citeert uit rapporten die geen betrekking hebben op haar situatie, namelijk deze als internationaal beschermd, waardoor deze rapporten niet dienstig zijn.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

6. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelde. De houding en het handelen van verzoekende partij duiden er daarentegen op dat zij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen, nu zij tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat het vanaf het begin haar doel was om door te reizen naar België (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Daarnaast brengt zij op geen enkele wijze een begin van bewijs bij met betrekking tot pogingen die zij ondernomen zou hebben om de Griekse taal te leren en bevestigt zij zelf tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij een aanbieding kreeg om ergens een job uit te oefenen, maar dat zij dit geweigerd heeft omdat ze het niet eens was met de arbeidsvoorwaarden (notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Bovendien stelt de verzoekende partij dat zij geen toegang had tot instellingen die hulp bieden aan werkzoekenden, dat zij geen opleiding kon genieten, de taal niet kon leren, geen werk kon vinden en geen toegang had tot medische zorgen. Zij laat echter geheel na om aan te tonen dat zij enige inspanning, laat staan veelvuldige en ernstige pogingen zou hebben ondernomen om zich hierover te informeren en contact op te nemen met organisaties die haar zouden kunnen helpen bij het uitoefenen van de rechten en voordelen die aan haar internationale beschermingsstatus verbonden zijn. Uit haar verklaringen blijkt daarenboven dat zij in het ziekenhuis behandeld werd voor haar verwondingen die zij opliep als gevolg van een aanval op haar, dat zij steeds een dak boven haar hoofd had, dat zij iets huurde, dat zij sporadisch enkele dagen gewerkt heeft en bovendien een werkaanbieding kreeg die zij weigerde. Verzoekende partij lijkt hieraan voorbij te gaan, haar eigen gebrekkige inspanningen geheel uit het oog verliezend. Uit niets blijkt bovendien en zij maakt geenszins in concreto aannemelijk dat zij een gebrekkige toegang tot hulp of een gebrek aan middelen ergens bij een officiële Griekse instantie zou hebben aangekaart en aangeklaagd.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt.

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij het slachtoffer werd van racisme en discriminatie, kan de Raad slechts vaststellen dat, indien dit inderdaad het geval was, hoewel ten zeerste betreurenswaardig, hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Daarenboven staat de verzoekende partij niet dat zij het slachtoffer was van racisme, discriminatie en geweld. Zij beperkt zich tot loutere beweringen die zij niet staft met enige begin van bewijs. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoeker niet zullen nakomen of

dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Ook brengt zij geen bewijzen bij dat zij naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen enige stappen heeft ondernomen om de bescherming van de Griekse autoriteiten in te roepen.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verwerende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 november 2023 staat het volgende vermeld:

“De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP wijst meteen op de parallel met de 1ste zaak op de rol en legt een aanvullende nota neer met een update van de situatie in Griekenland met o.a. een AIDA-rapport waarbij melding wordt gemaakt van nog langere wachttijden om nieuwe documenten te bekomen in 2023. VzP stelt geen documenten te hebben waardoor ze met grote problemen zal geconfronteerd worden.

VzP volhardt in haar schriftelijke reactie gericht aan de Raad, bij haar vraag om gehoord te worden, aangevuld met een aanvullende nota. Zij stelt gehuwd te zijn en 2 kinderen in Gaza te hebben, hier heeft zij stabiliteit dank zij o.a. AzG, in Griekenland loopt ze het risico op verregaande deprivatie.”

5.1. De verzoekende partij legt een aanvullende nota neer overeenkomstig “artikel 39/76, § 1, tweede lid” van de Vreemdelingenwet. Deze aanvullende nota bevat onder meer het rapport AIDA, Greece -update 2022, 8 juni 2023.

In zoverre in de vraag tot horen wordt gereageerd op de voormelde beschikking, herinnert de Raad er aan dat de enige functie van een aanvullende nota erin bestaat om nieuwe elementen ter kennis te brengen. Een vraag tot horen mag niet worden beschouwd als een bijkomende memorie. De verzoekende

partij heeft de mogelijkheid om haar standpunt over de beschikking (mondeling) op de terechtzitting uiteen te zetten. Met de schriftelijke aangevoerde toelichtingen in de vraag tot horen kan geen rekening worden gehouden en deze wordt in die mate dan ook uit de debatten geweerd. Wel wordt er rekening gehouden met de bijgebrachte landenrapporten.

5.2. Zoals aangestipt in voormelde beschikking blijkt volgens de gegevens in het administratief dossier dat verzoekende partij op 10 december 2021 internationale bescherming verkreeg in Griekenland. Er blijkt niet dat deze beschermingsstatus inmiddels werd ingetrokken of opgeheven. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning geldig voor drie jaar, aldus kan afgeleid worden dat zij er de vluchtelingenstatus verkreeg (AIDA “Country Report: Greece. Update 2022” van 8 juni 2023, p.222).

5.3. In voormelde beschikking werd rekening gehouden met de door de verzoekende partij bijgebrachte (landen)informatie, op basis waarvan wordt vastgesteld en erkend dat de situatie voor statushouders in Griekenland erg precair is.

Uit die beschikbare landeninformatie blijkt evenwel niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie blijkt niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien.

Deze conclusie wordt op zich niet betwist door de verzoekende partij. De landeninformatie die de verzoekende partij bij aanvullende nota aanreikt, liggen volledig in dezelfde lijn en bevestigen deze analyse.

Het komt de verzoekende partij bijgevolg toe om individuele elementen aan te halen die maken dat in haar persoonlijk geval bij terugkeer naar Griekenland een situatie van materiële deprivatie dreigt. In dit verband moet, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie waarnaar ook in voormelde beschikking wordt verwezen, rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen te worden onderzocht, zoals *in casu* geschiedt.

5.4. In voormelde beschikking wordt onder punten 4, 5 en 6 uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarna wordt vastgesteld dat zij niet aantoonbaar dat zij persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en dat zij bij terugkeer naar dat land dreigt terecht te komen in een situatie die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partij brengt ter terechtzitting geen elementen aan die hierover anders doen denken.

5.5. Het betoog ter terechtzitting dat zij geen verblijfsdocumenten heeft, gaat eraan voorbij dat de Griekse verblijfsdocumenten van de verzoekende partij minstens geldig zijn tot december 2024. Het voormeld betoog is aldus niet dienstig.

5.6. Zowel in de bestreden beslissing als in de beschikking wordt aangegeven dat de verzoekende partij nooit werkelijk heeft getracht zich in Griekenland te vestigen en te integreren.

In dit verband wordt erop gewezen dat het Hof van Justitie inzake artikel 4 van het Handvest steeds oordeelt dat dit artikel “*overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Abubacarr Jawo t. Bundesrepublik Deutschland, C-163/17, punt 91).

In het arrest Ibrahim heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de bijzonder hoge drempel die nodig is om tot de conclusie te komen dat er sprake kan zijn van een behandeling in strijd met artikel 4 van het

Handvest "is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim ea t. Bundesrepublik Deutschland, C-297/17, punt 90).

Punt 92 van het arrest Jawo waarnaar verwezen wordt stelt uitdrukkelijk dat "Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, CE:ECHR:2011:0121JUD003069609, §§ 252-263)" (HvJ 19 maart 2019, C163/17, Abubacarr Jawo / Bundesrepublik Deutschland, pt. 92).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over de situatie van personen die internationale bescherming vragen, blijkt dat "Les Etats doivent notamment prendre en considération l'article 3 de la Convention, qui consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (voir, parmi d'autres, Labita c. Italie [GC], no 26772/95, § 19, CEDH 2000-IV)" (eigen onderlijnen) (vrije vertaling: "De staten moeten in het bijzonder rekening houden met artikel 3 van het Verdrag, dat een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving vastlegt en foltering en onmenselijke of vernederende behandeling in absolute termen verbiedt, ongeacht de omstandigheden en de daden van het slachtoffer"; EHRM 21 januari 2011, M.S.S. c. Belgique et Grèce, requête n° 30696/09, pt 218).

In dit verband herinnert de Raad eraan dat het Hof in zijn arrest in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. c. Belgique et Grèce, requête n° 30696/09, pt punten 259 e.v.), zich diende uit te spreken over een grief op grond van artikel 3 van het EVRM omwille van de levensomstandigheden van een verzoeker in Griekenland (punten 235 e.v. van het arrest). In wezen klaagde de verzoeker in deze zaak over de moeilijke levensomstandigheden waarin hij zich als aanvrager van internationale bescherming in Griekenland had bevonden, nadat hij, bij gebrek aan concrete informatie van de Griekse autoriteiten, gedwongen was geweest om maandenlang in een park in Athene te leven. De Griekse regering voerde aan dat "la situation dans laquelle le requérant s'est trouvé à la suite de sa mise en liberté n'est que le résultat de ses propres choix et de sa propre négligence. Le requérant a choisi d'investir ses ressources dans la fuite du pays plutôt que dans un logement" et que "dans cette situation, il appartenait au requérant de se manifester et de montrer son intérêt pour améliorer sa situation matérielle. Or tout son parcours en Grèce a prouvé qu'il ne souhaitait pas y rester" (vrije vertaling: "De situatie waarin verzoeker zich na zijn vrijlating bevond uitsluitend het gevolg was van zijn eigen keuzes en nalatigheid. Verzoeker heeft ervoor gekozen zijn middelen te investeren in het ontvluchten van het land in plaats van in huisvesting" en dat "het in deze situatie aan verzoeker was om zich kenbaar te maken en zijn belangstelling voor verbetering van zijn materiële situatie te tonen. Zijn gehele verblijf in Griekenland heeft echter aangetoond dat hij daar niet wilde blijven.") (punten 240 en 242)

Gelet op de situatie die destijds in Griekenland bestond voor personen die om internationale bescherming verzochten, met name dat hun situatie gekenmerkt was door "notoire qu'un demandeur d'asile de sexe masculin et d'âge adulte n'a à peu près aucune chance de recevoir une place dans un centre d'accueil et que d'après une étude menée de février à avril 2010, tous les demandeurs d'asile « Dublin » interrogés par le HCR étaient sans-abri. Ceux-ci vivent donc en grand nombre, à l'instar du requérant, dans des parcs ou des immeubles désaffectés" (vrije vertaling: "het is bekend dat een volwassen mannelijke asielzoeker vrijwel geen kans maakt op een plaats in een opvangcentrum en dat volgens een onderzoek dat tussen februari en april 2010 is uitgevoerd, alle "Dublin"-asielzoekers die door de UNHCR zijn ondervraagd dakloos waren. Als gevolg hiervan woont een groot aantal van hen, net als de asielzoeker, in parken of leegstaande gebouwen"; punt 258), wees het EHRM op de moeilijkheden in het opvangsysteem voor verzoekers van internationale bescherming om te concluderen dat de Griekse autoriteiten, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van deze verzoekers en de algemene situatie in hun opvangsysteem, in dit geval artikel 3 van het EVRM hadden geschonden. Inzake de opvang heeft het

EHRM onder meer geoordeeld dat *“les données précitées sur la capacité d'accueil relativisent l'argument du Gouvernement selon lequel la passivité du requérant est à l'origine de sa situation. En tout état de cause, étant donné la précarité et la vulnérabilité particulières et notoires des demandeurs d'asile en Grèce, la Cour est d'avis que les autorités grecques ne pouvaient se contenter d'attendre que le requérant prenne l'initiative de s'adresser à la préfecture de police pour pourvoir à ses besoins essentiels”* (vrije vertaling: “Bovenvermelde gegevens over de opvangcapaciteit relativiseren het argument van de regering dat verzoekers passiviteit aan de basis lag van zijn situatie. Hoe dan ook, gelet op de bijzondere en beruchte onzekerheid en kwetsbaarheid van asielzoekers in Griekenland, is het Hof van oordeel dat de Griekse autoriteiten er niet mee konden volstaan te wachten tot verzoeker het initiatief nam om zich tot het hoofdbureau van politie te wenden om in zijn basisbehoeften te voorzien”) en inzake de toegang tot de arbeidsmarkt *“Il n'apparaît pas non plus à la Cour que la possession d'une carte rose ait été ou ait pu être d'une quelconque utilité en pratique au requérant. La loi prévoit certes que, munis de la carte rose, les demandeurs d'asile ont accès au marché du travail, ce qui aurait permis au requérant d'essayer de mettre un terme à sa situation et de pourvoir à ses besoins essentiels. Là encore, il ressort des rapports consultés que, pratiquement, l'accès au marché du travail comporte tant d'obstacles administratifs qu'il ne peut être considéré comme une alternative réaliste (paragraphes 160 et 172 ci dessus). A cela s'ajoutent les difficultés personnelles dues à l'absence de connaissance de la langue grecque par le requérant et à l'absence de tout réseau de soutien ainsi que le contexte général de crise économique”* (points 259 et 261 de l'arrêt précité), (vrije vertaling: “Het Hof komt evenmin tot de conclusie dat het bezit van een roze kaart voor verzoeker van enig praktisch nut was of had kunnen zijn. Weliswaar bepaalt de wet dat asielzoekers die in het bezit zijn van een roze kaart toegang hebben tot de arbeidsmarkt, hetgeen verzoeker in staat zou hebben gesteld om te proberen een einde te maken aan zijn situatie en in zijn basisbehoeften te voorzien. Ook hier blijkt uit de geraadpleegde verslagen dat de toegang tot de arbeidsmarkt in de praktijk met zoveel administratieve belemmeringen gepaard gaat dat dit niet als een realistisch alternatief kan worden beschouwd (punten 160 en 172 hierboven). Daarbij komen nog de persoonlijke moeilijkheden die te wijten zijn aan het gebrek aan kennis van de Griekse taal bij verzoeker en het ontbreken van enig ondersteunend netwerk, alsmede de algemene context van economische crisis” (punten 259 en 261 van bovengenoemd arrest), om te concluderen dat *“Au vu de ce qui précède et compte tenu des obligations reposant sur les autorités grecques en vertu de la directive Accueil (paragraphe 84 ci dessus), la Cour est d'avis qu'elles n'ont pas dûment tenu compte de la vulnérabilité du requérant comme demandeur d'asile et doivent être tenues pour responsables, en raison de leur passivité, des conditions dans lesquelles il s'est trouvé pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d'aucun moyen de subvenir à ses besoins essentiels. La Cour estime que le requérant a été victime d'un traitement humiliant témoignant d'un manque de respect pour sa dignité et que cette situation a, sans aucun doute, suscité chez lui des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à conduire au désespoir. Elle considère que de telles conditions d'existence, combinées avec l'incertitude prolongée dans laquelle il est resté et l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer, ont atteint le seuil de gravité requis par l'article 3 de la Convention”* (vrije vertaling: “In het licht van het voorgaande en gelet op de verplichtingen die op de Griekse autoriteiten rusten krachtens de richtlijn opvangvoorzieningen (punt 84 hierboven), is het Hof van oordeel dat zij niet naar behoren rekening hebben gehouden met verzoekers kwetsbaarheid als asielzoeker en dat zij door hun passiviteit verantwoordelijk moeten worden gehouden voor de omstandigheden waarin hij zich maandenlang bevond, levend op straat, zonder middelen van bestaan, zonder toegang tot sanitaire voorzieningen en zonder enige mogelijkheid om in zijn basisbehoeften te voorzien. Het Hof is van oordeel dat verzoeker een vernederende behandeling heeft ondergaan die getuigde van gebrek aan respect voor zijn waardigheid en dat deze situatie ongetwijfeld gevoelens van angst, bezorgdheid of minderwaardigheid heeft opgeroepen die tot wanhoop konden leiden. Hij is van mening dat deze levensomstandigheden, in combinatie met de langdurige onzekerheid waarin hij werd achtergelaten en het volledig ontbreken van enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie, de door artikel 3 van het Verdrag vereiste drempel van ernst hebben bereikt.”) (punt 263 van voormeld arrest).

Bij gebrek aan structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen treffen, zoals in punt 5.3 vastgesteld, is de Raad verplicht rekening te houden met de specifieke kenmerken van de individuele situatie van de verzoekende partij tijdens haar verblijf in Griekenland, teneinde vast te stellen of zij zich buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een toestand van zeer verregerende materiële deprivatie bevond die haar niet in staat stelde om te voorzien in haar meest elementaire behoeften.

Bij het beoordelen van de eigen situatie van de verzoekende partij, is het niettemin nodig om rekening te houden met de landeninformatie die wijst op een erg precaire situatie voor statushouders in Griekenland waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van

beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals in de voormelde beschikking reeds werd geconcludeerd. Dit relateert dan ook de draagwijdte die aan de notie “*persoonlijke keuzes*” kan worden gegeven.

In ieder geval, moet *in casu* vooreerst worden onderstreept dat de verzoekende partij nog kan beschikken over een geldige verblijfsvergunning. Verder is het niet onredelijk om van de verzoekende partij, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat zij inspanningen levert om haar levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van de verzoekende partij blijkt evenwel niet dat ze doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. De houding en het handelen van de verzoekende partij duiden er daarentegen op dat zij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Hieromtrent wordt in voormelde beschikking gemotiveerd dat: “*De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelde. De houding en het handelen van verzoekende partij duiden er daarentegen op dat zij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen, nu zij tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat het vanaf het begin haar doel was om door te reizen naar België (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Daarnaast brengt zij op geen enkele wijze een begin van bewijs bij met betrekking tot pogingen die zij ondernomen zou hebben om de Griekse taal te leren en bevestigt zij zelf tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij een aanbieding kreeg om ergens een job uit te oefenen, maar dat zij dit geweigerd heeft omdat ze het niet eens was met de arbeidsvoorwaarden (notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Bovendien stelt de verzoekende partij dat zij geen toegang had tot instellingen die hulp bieden aan werkzoekenden, dat zij geen opleiding kon genieten, de taal niet kon leren, geen werk kon vinden en geen toegang had tot medische zorgen. Zij laat echter geheel na om aan te tonen dat zij enige inspanning, laat staan veelvuldige en ernstige pogingen zou hebben ondernomen om zich hierover te informeren en contact op te nemen met organisaties die haar zouden kunnen helpen bij het uitoefenen van de rechten en voordelen die aan haar internationale beschermingsstatus verbonden zijn. Uit haar verklaringen blijkt daarenboven dat zij in het ziekenhuis behandeld werd voor haar verwondingen die zij opliep als gevolg van een aanval op haar, dat zij steeds een dak boven haar hoofd had, dat zij iets huurde, dat zij sporadisch enkele dagen gewerkt heeft en bovendien een werkaanbieding kreeg die zij weigerde. Verzoekende partij lijkt hieraan voorbij te gaan, haar eigen gebrekkige inspanningen geheel uit het oog verliezend. Uit niets blijkt bovendien en zij maakt geenszins in concreto aannemelijk dat zij een gebrekkige toegang tot hulp of een gebrek aan middelen ergens bij een officiële Griekse instantie zou hebben aangekaart en aangeklaagd.*” Ter terechtzitting gaat zij hier niet op in. Ze stelt te volharden in haar middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift. Hiermee werpt zij geen ander licht op de bevinding in de voormelde beschikking en bestreden beslissing dat uit haar verklaringen en gedragingen niet kan blijken dat zij voldoende inspanningen heeft geleverd om zich in Griekenland te integreren. Hoewel de draagwijdte van de notie “*persoonlijke keuzes*” moet worden gerelativeerd in het licht van de erg precaire situatie voor statushouders in Griekenland, kan dit geen afbreuk doen aan hetgeen *supra* wordt vastgesteld, met name dat verzoekende partij geen doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren en zij evenmin concreet betwist dat uit haar houding en handelen blijkt dat zij geenszins van plan was om in Griekenland een leven op te bouwen.

Het weze herhaald, het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die zij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt haar in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Wat er ook van zij, nu de verzoekende partij eerder beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling en Griekenland al verliet korte tijd na het verkrijgen van haar vluchtelingenstatus, kan zij bezwaarlijk stellen dat zij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt geduurd. Met haar algemeen betoog ter terechtzitting doet ze geen afbreuk aan voormelde motieven uit de beschikking en de bestreden beslissing. Zij betwist niet concreet

dat uit haar houding en handelen blijkt dat zij geenszins van plan was om in Griekenland een leven op te bouwen.

Waar de verzoekende partij onder verwijzing van algemene landeninformatie nog stelt dat zij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een erbarmelijk situatie, toont zij niet dat zij zal terechtkomen in een toestand van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Gelet op de *supra* aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, kan de Raad de redenering van de verzoekende partij niet volgen dat de socio-economische moeilijkheden die zij in Griekenland zou ondervinden, gelijkstaat met een "situatie van onmenselijke behandeling". Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. *In casu* heeft de verzoekende partij internationale bescherming verkregen in Griekenland dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan de verzoekende partij gebruik kan maken. De Raad ontwaart noch in het gehoor van de verzoekende partij noch in het verzoekschrift of het betoog ter terechtzitting concrete en ernstige stappen die zij zou hebben ondernomen met het oog op het vinden van huisvesting of tewerkstelling, zoals reeds hoger uiteengezet.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terechtkomt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

5.7. Voorts kan er in hoofde van de verzoekende partij geen bijzondere kwetsbaarheid blijken die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Er ligt geen enkel objectief medisch stuk voor dat de beweerde medische problematiek van de verzoekende partij kan staven en verder kan niet blijken dat zij de zelfredzaamheid zou ontberen om het hoofd te bieden aan bepaalde moeilijkheden op het vlak van tewerkstelling en huisvesting bij terugkeer naar Griekenland. De verzoekende partij laat na specifieke elementen bij te brengen eigen aan haar situatie die hier anders over doen denken en/of wijzen op een bijzondere kwetsbaarheid in haren hoofde. Het betoog ter terechtzitting dat zij vaak naar het ziekenhuis gaat en problemen heeft met haar voeten door toedoen van Hamas, wordt niet gestaafd met objectieve elementen.

5.8. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij aangeeft het niet eens te zijn en elementen herhaalt. Zij gaat hierbij echter voorbij aan de concrete gronden van voormelde beschikking waarin rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij blijft in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren die afbreuk doen aan deze in voormelde beschikking opgenomen gronden en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven.

Zo toont de verzoekende partij niet aan dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die specifiek haarzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugkeer naar Griekenland, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij toont tevens niet aan dat zij verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

In voorliggend geval wordt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat de verzoekende partij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland of dat de bescherming die haar daar werd verleend ontoereikend zou zijn waardoor zij zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Ook al kan worden aangenomen dat haar situatie wordt gekenmerkt door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden, blijkt *in casu* niet, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en beschikking gedane vaststellingen, dat de situatie van de verzoekende partij in Griekenland kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij bij een terugkeer naar dat land persoonlijk in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling noch dat zij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en zich derhalve niet langer kan stellen onder de internationale bescherming die haar aldaar werd verleend.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat zij zich kan beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat zij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,
M. DENYS,

kamervoorzitter
griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS